

Traag spel en opzegtoon doen afbreuk aan toneeluitvoering

De kunst afgekeken

Gebeurtenis: 't Olle mout eerst op', blijspel in Groenings dialect; uit het Duits vertaald door Henk Karstens, als amateurtoneel door de Sprankelgroep (Sellingingen). Spelers: Feibe de Roo, Hillie Kruize, Wubbe Plaatje, Engel Rotgers, Jannie Scheper, Rikie Engelkes, Ina van der Laan, Andries Potze, Engel Kupers, Albert Bos; medespelers: koe, haan met kippen. Regie: Wubbe Eerkens. Tijd en plaats: 15 augustus 1987; avondvoorstelling in het openluchttheater Sellingen. Bezoekers: 180.

Net echt, zo'n locatie buiten, rondom een décor van het dorpscafé 't Leste druppie', met aansluitend keuterbedrijf. De in het bos op haar doorloop' wachtende koe loeide niet storend vaker dan na melkenstijd verwacht mocht worden. De hoenders gingen ondanks het licht van de schijnwerpers op stok, toen het hun beddegaantijd was. Alleen de haan keek stomverwonderd op, toen er op het late uur van het tweede bedrijf nog voor hem gestrooid werd.

Postbode Bekhof (net een rol voor Feibe de Roo) kwam zelfs een paar keer op de fiets voorbij gereden. Een PTT-service, die helaas verleden tijd mag heten. Bekhofs rentreegold dan ook niet een express bestelling of een gelukstelegram voor de jarige dochter des café's, maar de drank, die veelvuldig op het terrastafeltje verscheen.

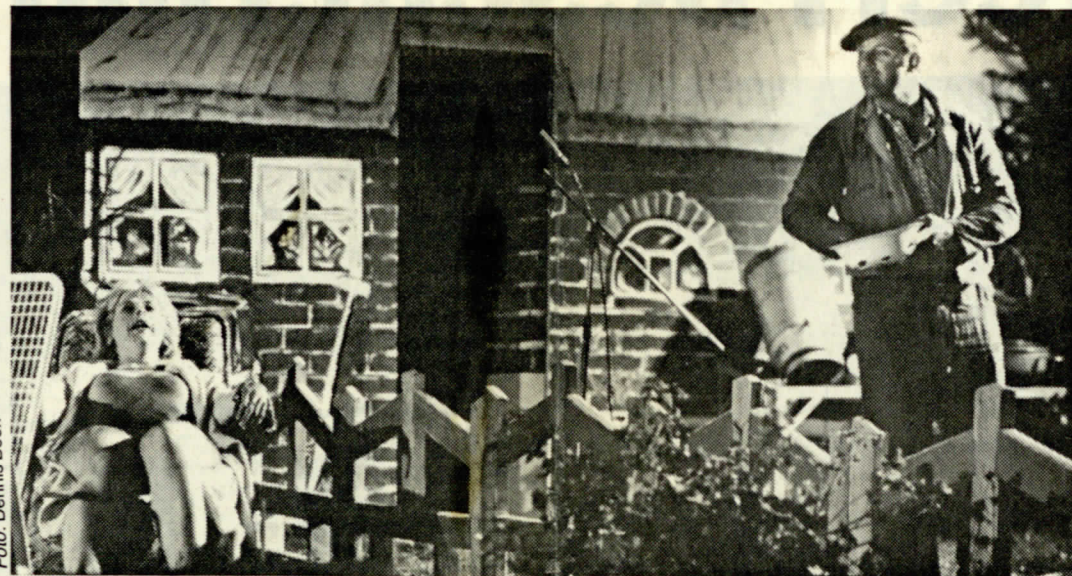

Foto: Dennis Beek

Op de tv straks wellicht een taboe; in dit blijspel nog zeer functioneel.

De sterke druppies dienen namelijk om de hoofdfiguren van het stuk moed en spraakwater te geven bij het volvoeren van 'moderne' plannen. Toeristen vormen daarbij het toewoord voor een gladder jongen, die van het café („Met meer hieptaik din vaarve der op") een soort pretpark wil maken. De hardloper blijkt natuurlijk een doodloper. 't Olle gaat der toch nog mit deur. Dat echt landelijke behoort im-

mers pas tot de leuke dingen voor de mensen.

Leuk voor de toevoerders waren in de tekst verwerkte stereotiepe grappen en op lokale figuren gemaakte toespelingen. Het spel werd bij de meesten nogal gekenmerkt door traagheid en de opzegtoon. Te weinig acterenden waren zich er voortdurend van bewust waarom zij zo spraken en bewogen.

Verzuimd werd ook de dubbele bodem in enkele rollen voor het publiek meteen zichtbaar te maken. Qua spel werd evenmin de nodige span-

◀ Er viel soms heel wat te zien in het openluchtspel.

Wat 17.8.87

ning opgeroepen, bijvoorbeeld in de scène waarin ieder moet aantreden om bussen vol gasten welkom te heten. Anti-climax is dan De Roo's opkomst met: „Ze binnen almaal deureder noar Van der Wal" (in Jipsinghuizen).

Niet echt dus. Onlogisch is het, als je hoort zeggen: „Wat is t hier gezellig", terwijl het rondom de jarige aan de terrastafel net de dood in de pot lijkt. Aan het waarachtige van zo'n buitenentourage wordt afbreuk gedaan, als je een claxon hoort, terwijl er op de oprijlaan geen auto te zien is geweest. En dan komt de chauffeur prompt ook nog vanuit het café...

Een doorsnee uitvoering van het jaarlijkse dorpstoneel dus. Nu eens gespeeld in de gelukkig eindelijk redelijk aangename buitenlucht. Veel 'losser' acteren, met meer fantasie regisseren en veel meer overhoop halen dan de thans getoonde stuk's willig vee zouden er een werkelijk bezienswaardig spektakel van hebben gemaakt.

Alle lof overigens voor de zorg, besteed aan décorstukken en requisieten. Ze werden samen gemaakt en gebruikt met een Zuidlaarder club, die onlangs hetzelfde stuk in de open lucht opvoerde. Zo kun je elkaar als amateurs prima helpen. Qua aanpak van spel en regie zou je eigenlijk ook het nodige van elkaar kunnen en moeten leren.

Johan Poppen